

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

01 octombrie 2014**mun. Chișinău**

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

președinte – Nicolae Gordilă,

judecători – Ion Guzun și Petru Moraru,

în camera de consiliu, fără citarea părților, a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Vladimir Cazacu în numele inculpatei Ursu Tamara, împotriva sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 27 mai 2011 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 aprilie 2014, în cauza penală în privința lui

Ursu Tamara Gheorghe, născută la 11.12.1987, originară și domiciliată mun. Chișinău, str. M. Costin nr. 12 ap. 16.

Termenul examinării cauzei:

1. *Instanța de fond de la 14.03.2011 pînă la 27.05.2011;*
2. *Instanța de apel de la 06.07.2011 pînă la 07.12.2011;*
3. *Instanța de recurs de la 05.04. 2012 pînă la 02.10.2012;*
4. *Instanța de apel de la 13.11.2012 pînă la 16.04.2014;*
5. *Instanța de recurs de la 17.07. 2014 pînă la 01.10.2014.*

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție asupra recursului în cauză în baza actelor din dosar,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 27 mai 2011, Ursu Tamara a fost achitată în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, deoarece în acțiunile sale nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Ursu Tamara a fost recunoscută vinovată în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (1) Cod penal și stabilită pedeapsa sub formă de amendă 300 u.c. în suma de 6000 (șase mii) lei.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, conform rechizitoriului Ursu Tamara Gheorghe se învinuiește în aceea că în perioada lunilor noiembrie 2010 - februarie 2011, aflîndu-se în mun. Chișinău, fiind într-o înțelegere prealabilă și împreună cu persoane neidentificate de organul de urmărire penală din R. Liban prin înșelăciune, profitînd de poziția de vulnerabilitate a cet. Titei Natalia, în scop de exploatare sexual comercială a acesteia, promițîndu-i un venit lunar de 800 dolari SUA, sub pretextul angajării la muncă în calitate de dansatoare, a recrutat-o și îndemnat-o pe ultima de a se deplasa în R. Liban.

Pentru a-și duce la bun sfîrșit intenția sa criminală, Ursu Tamara a transmis proxeneților de origine libaneză, prin internet, copia pașaportului și fotografiile cet. Titei N. și împreună cu aceștia i-a procurat lui Natalia Titei bilet avia la cursa Chișinău- Istanbul-Beirut din 07 februarie 2010.

La 07 februarie 2011, Ursu Tamara s-a deplasat împreună cu Titei Natalia în Aeroportul Internațional Chișinău pentru a o transporta pe ultima în Liban la prestarea serviciilor sexuale contra plată într-un local de noapte.

În timpul înregistrării pasagerilor la ruta „Chișinău-Istanbul”, Titei Natalia a declarat colaboratorilor de poliție despre intenția de a practica prostituția în R. Liban, fapt pentru ce a fost înlăturată de la rută.

Organul de urmărire penală a încadrat acțiunile Tamarei Ursu în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, *adică recrutarea, transportarea, unei persoane, cu sau fără consimțământul acesteia, în scop de exploatare sexuală comercială, săvârșită prin înșelăciune, abuz de poziție de vulnerabilitate, de mai multe persoane.*

Tot ea, la începutul lunii februarie 2011, aflându-se în mun. Chișinău, fiind într-o înțelegere prealabilă și împreună cu persoane neidentificate de organul de urmărire penală din R. Liban, în scop de exploatare sexual comercială a cet. Vitu Aliona, a îndemnat-o pe aceasta de a practica prostituția în Liban, promițându-i o remuneraare sporită de pe urma practicării acestei activități ilegale.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri:

- acuzatorul de stat, care a solicitat casarea sentinței în privința cet. Ursu Tamara, pe motivul ilegalității acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri, și a o recunoaște culpabilă pe Ursu Tamara de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d), 220 alin. (1) Cod penal cu stabilirea, conform art. 84 Cod penal pedepsei definitive de 7 ani și 6 luni, cu ispășirea pedepsei în penitenciar pentru femei și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și a exercita activitate legată de administrarea resurselor umane pe termen de 2 ani. În susținerea apelului acuzatorul de stat a invocat ilegalitatea sentinței, referitor la achitarea lui Ursu Tamara în baza art.165 alin. (2 lit. d) Cod penal. Consideră că, probele cercetate în ședința de judecată dovedesc pe deplin vina inculpatei pe acest capăt de învinuire. Concluzia instanței că, inculpatei i s-a încălcat dreptul la apărare de către organul de urmărire penală este neîntemeiat, ori instanța nici nu a specificat, care au fost acțiunile ce au îngăduit acest drept;

- avocații Dumitru Lupușor și Victor Andrușciac, în numele inculpatei Ursu Tamara, care au solicitat casarea parțială a sentinței în partea condamnării inculpatei Ursu Tamara în baza art. 220 alin. (1) Cod penal, invocând motivele că nici unul din semnele laturii obiective ale componenței de infracțiune prevăzută de art. 220 Cod penal nu a fost stabilit în acțiunile inculpatei Ursu Tamara. Cu martorul Vitu Aliona, inculpata s-a întâlnit doar de două ori și a avut loc doar o conversație, inculpata promițându-i ultimei ajutor în angajarea la lucru ca dansatoare peste hotare, ceea ce A. Vitu nu a acceptat. Apărarea consideră că nicidecum în acțiunile Ursu Tamara nu se conțin elementele infracțiunii prevăzute de art. 220 Cod penal.

4. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 07.12.2011 a fost respins apelul acuzatorului de stat și admis apelul avocaților D. Lupușor, V. Andrușciac în interesele inculpatei, cu casarea sentinței atacate și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Ursu Tamara pe art. 220 alin. (1) CP a fost achitată pe motiv că fapta nu conține elementele infracțiunii incriminate. În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel și-a motivat soluția prin faptul că, în urma verificării și aprecierii probelor administrate, prima instanță just a achitat-o pe Ursu Tamara pe art.165 alin.(2) lit.d) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, corect luând ca bază declarațiile inculpatei T.Ursu și a martorilor A.Vitu, N.Gheorghită, O.Lachi și E.Ursu, care au declarat că cunoșteau faptul că partea vătămată N.Titei a fost de acord să plece în R.Liban, unde urma să activeze în calitate de dansatoare și la consumație, fapt ce nu a fost negat nici de N.Titei, care a declarat

că a fost de acord să plece în R.Liban unde urma, conform contractului, să activeze în calitate de dansatoare și la consumație, și că dacă dînsa va dori, va putea intra în relații sexuale cu clienții, astfel că în acțiunile inculpatei nu poate exista componența de infracțiune prevăzută de art.165 Cod penal.

La fel, instanța a conchis că inculpata a fost învinuită pentru recrutarea și transportarea lui N.Titei, cu sau fără consimțământul ei, în scop de exploatare sexuală comercială prin înșelăciune și abuz de poziție de vulnerabilitate, însă în acțiunile ei lipsește semnul calificativ „exploatare sexuală”, care este unul obligatoriu pentru infracțiunea incriminată și în actele cauzei nu există nici o probă care direct sau indirect ar confirma faptul că N.Titei urma să fie exploatată sexual în R.Liban, fiindcă potrivit declarațiilor atît a inculpatei, cît și părții vătămate, aceasta putea să aibă relații sexuale doar la discreția ei, precum nu a fost confirmată nici acțiunea de recrutare, deoarece partea vătămată singură a contactat-o pe inculpată, adresîndu-se ca s-o ajute să plece la muncă peste hotare.

Referitor la condamnarea lui Ursu Tamara în baza art.220 alin.(1) Cod penal, instanța a concluzionat că, reieșind din declarațiile inculpatei, cît și a părții vătămate Titei Natalia, a martorului Vitu Aliona, nu s-a constatat faptul că inculpata a îndemnat-o sau a determinat-o pe ultima la practicarea prostituției, aceasta doar a ajutat-o pe partea vătămată Titei Natalia la plecarea ei în Liban pentru a lucra ca dansatoare și la „consumație” într-un club de noapte, iar în ce privește acordarea serviciilor sexuale contra plată, aceasta urma să decidă singură în cazul cînd vor fi propuneri și dacă va dori un venit suplimentar. Tot acestea i-a spus și lui Vitu Aliona, astfel că se exclude însuși existența practicării prostituției pentru ca Ursu Tamara s-o îndemne pe Vitu Aliona la practicarea ei, ori, prima i-a propus dacă dorește să plece ca dansatoare în Liban unde ea a activat anterior.

Instanța a considerat, că doar aceste discuții nu pot fi apreciate ca îndemnul lui Vitu Aliona la practicarea prostituției, astfel nefiind dovedită latura obiectivă a infracțiunii, precum și cea subiectivă, nefiind confirmată intenția inculpatei privind îndemnul și determinarea persoanei la practicarea prostituției, din care motive aceasta urmează a fi achitată, pe motiv că fapta nu conține elementele infracțiunii incriminate.

5. Împotriva hotărîrii judecătorești nominalizate a declarat recurs ordinar procurorul Valentin Vdovîi care, invocînd temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, în care a solicitat casarea deciziei instanței de apel cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță, pe motiv că motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărîrii; pe învinuirea adusă în baza art.165 Cod penal, instanța de apel a ignorat argumentele invocate în apel și, fără a le respinge motivat și-a argumentat soluția pe probele care au fost cercetate în prima instanță; instanța nu a luat în considerație că partea vătămată N.Titei, fiind audiată anterior în prima instanță, la urmărirea penală, cît și în cadrul confruntării cu T.Ursu a făcut declarații prin care a susținut învinuirea formulată de organul de urmărire penală, aceste declarații de prima instanță nu au trezit careva dubii și nu au fost respinse ca neveridice, iar faptul că între partea vătămată și inculpată a fost efectuată confruntare, asigură respectarea dreptului acesteia din urmă la apărare; instanța a ignorat argumentele invocate de procuror în apel fără a le respinge motivat; decizia instanței nu corespunde dispozițiilor art.417 și 394 alin.(3) pct.1) Cod de procedură penală,

deoarece instanța de fond, recunoscînd-o pe T.Ursu vinovată de comiterea faptei prevăzute de art.220 Cod penal, nu a constatat fapta criminală ca fiind dovedită și, în acest caz, instanța de apel a fost obligată să indice învinuirea pe baza căreia cauza în privința inculpatei a fost trimisă în judecată; instanța achitînd-o pe T.Ursu pe art.220 Cod penal nu a ținut seama că îndemnul de a face ceva nu presupune reacția de acceptare a propunerii respective, și, din acest motiv, infracțiunea respectivă este una formală, atunci cînd e vorba de elementul calificativ „îndemnul”, deoarece, reieșind din declarațiile martorilor rezultă că A.Vitu, conform propunerii inculpatei, urma să le urmeze pe T.Ursu și N.Titei în Liban peste 1-2 săptămîni; instanța neîntemeiat a considerat apelul avocaților ca depus în termen, deoarece acesta nu a fost depus în prima instanță, dar în ședința instanței de apel la 06.12.2011, necătînd la faptul că cunoșteau la 15.11.2011 despre examinarea cauzei în instanța de apel, nefiind înregistrat și neconținînd temeiurile omiterii termenului prevăzut de art.402 Cod de procedură penală.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 02 octombrie 2012, a fost admis recursul ordinar declarat de procuror, casată decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07.12.2011 și s-a dispus rejudecarea cauzei în aceeași instanță.

Pentru a se pronunța, instanța de recurs a menționat că, instanța de apel casînd sentința de condamnare a inculpatei și rejudecînd cauza potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în prima instanță, urma să respecte prevederile art.394 alin.(3), 417, 419 Cod de procedură penală, să audieze inculpata, martorii, să cerceteze actele cauzei, să administreze noi probe, fapt ce nu rezultă din procesul-verbal al ședinței instanței de apel.

Astfel, potrivit procesului-verbal din 06.12.2011, inculpata a fost audiată pur formal doar pe episodul în privința părții vătămate N.Titei, fără a fi audiată și pe învinuirea adusă ei în baza art.220 alin.(1) Cod penal, iar A.Vitu, care este martorul decisiv pe care se întemeiază învinuirea pe acest episod nici nu a fost citată și audiată în instanța de apel, precum și martorii N.Gheorghită și O.Lachi.

În afară de aceasta, instanța a indicat că din declarațiile inculpatei, a părții vătămate N.Titei și a martorului A.Vitu, nu se constată că inculpata a îndemnat-o sau a determinat-o pe ultima la practicarea prostituției, aceasta propunîndu-i să plece peste hotare în calitate de dansatoare, iar referitor la acordarea serviciilor sexuale contra plată, aceasta, pentru un venit suplimentar, urma să decidă singură în cazul în care vor fi propuneri, astfel că aceste discuții nu pot fi apreciate ca îndemn la practicarea prostituției.

Instanța însă nu a ținut seama că, reieșind din sensul art.220 Cod penal, îndemnul la prostituție reprezintă acțiunea prin care are loc incitarea, trezirea interesului unei persoane pentru ca aceasta să practice prostituția, încurajarea acesteia, promisiunea unei vieți mai ușoare, *și nu este necesar ca influențarea să aibă drept efect luarea hotărîrii persoanei de a practica prostituția.*

La fel, instanța de apel, menținînd sentința primei instanțe în partea achitării inculpatei pe învinuirea adusă în baza art.165 alin.(2) lit.d) Cod penal și respingînd apelul procurorului, ca nefondat, nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel de către acuzatorul de stat, expuse la f.d.163-166, și anume: că inculpata săvîrșind infracțiunea imputată a recrutat-o și înșelat-o pe partea vătămată, prin

oferirea locului de muncă, nu i-a comunicat primar victimei despre natura relațiilor sexuale pe care urma aceasta să le presteze în R.Liban, denaturând date cu privire la plecarea sa în Liban, a profitat de poziția de vulnerabilitate a părții vătămate N.Titei, care se afla în acel moment în proces de divorț cu soțul, nu avea loc de muncă, nu avea sursă de venit, creștea și educa un copil minor, nu avea loc stabil de trai, despre care inculpata cunoștea când s-a oferit s-o angajeze în Liban.

Astfel, din conținutul deciziei instanței rezultă că temeiurile invocate de procuror în apel nu sunt detaliat motivate, iar concluzia este sumară și incompletă.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 aprilie 2014, a fost respins ca nefondat apelul avocaților Dumitru Lupușor și Victor Andrușciac declarate în numele inculpatei Ursu Tamara.

A fost admis apelul procurorului, casată sentința și pronunță o nouă hotărîre prin care inculpata Ursu Tamara Gheorghe a fost recunoscută vinovată:

- în baza art. 220 alin. (1) Cod penal cu stabilirea pedepsei de 2 ani închisoare;

- în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal cu stabilirea pedepsei de 7 ani închisoare cu privarea de dreptul de a exercita activitate în domeniul migrației legale pe termen de 2 ani.

În temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal pentru concurs de infracțiuni prin cumulul parțial al pedepselor aplicate stabilește pedeapsa definitivă inculpatei Ursu Tamara Gheorghe 7 ani 2 luni închisoare cu privarea de dreptul de a exercita activitate în domeniul migrației legale pe termen de 2 ani cu executarea pedepsei în penitenciar pentru femei de tip închis. În rest sentința s-a menținut.

Instanța de apel și-a motivat soluția prin faptul că, concluziile primei instanțe referitor la condamnarea inculpatei Ursu Tamara pe art. 220 alin. (1) Cod penal sunt întemeiate pe probe cercetate la judecarea cauzei, care au fost verificate la judecarea apelului, expuse supra și prin care se confirmă, că inculpata a îndemnat-o pe Aliona Vitu să practice prostituția în Liban, promițându-i un venit sporit, ori nici inculpata Ursu Tamara nu a negat, că a organizat plecarea N. Titei în Liban.

Colegiul penal consideră, că aplicarea pedepsei sub formă de amendă nu corespunde gradului și pericolului social al infracțiunii săvârșite.

La aplicarea pedepsei, având în vedere că pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatei, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatei, cât și a altor persoane, reieșind din circumstanțele stabilite, din gradul prejudiciabil al faptei, principiul individualizării pedepsei, datele despre persoana inculpatei, care anterior nu a fost trasă la răspundere, lipsa circumstanțelor atenuante și agravante, Colegiul penal în corespundere cu prevederile art. 7, 61, 75, 78 CP consideră necesar de a stabili inculpatei Ursu Tamara pedeapsa cu închisoarea în mărimea minimă prevăzută de sancțiunea legii penale pentru care inculpata urmează a fi condamnată.

8. Avocatul Vladimir Cazacu în numele inculpatei Ursu Tamara făcînd trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 10), 16) Cod de procedură penală, contestă cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitînd, casarea acesteia cu pronunțarea unei hotărîri de achitare, motivînd că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care întemeiază soluția, nu au fost întrunite elementele infracțiunii, s-au aplicat

pedepse individualizate contrar prevederilor legale, norma de drept aplicată în hotărîrea atacată contravine unei hotărîri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

8.1. Potrivit prevederilor art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a scris referință privind opinia asupra recursului declarat prin care a menționat că, recursul ordinar urmează a fi decis ca inadmisibil motivînd că, recursul constituie în sine un dezacord cu modul de apreciere a probelor administrate la dosar și nu pot servi drept temei pentru a judeca această cauză penală în ordine de recurs.

9. Verificînd argumentele recursului înaintat de apărător, în raport cu actele cauzei, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție, concluzionează inadmisibilitatea acestora din următoarele considerente.

10. Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinînd admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărîrii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Reieșind din textul recursului, recurentul critică hotărîrea contestată prin prisma prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 10), 16) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise în cazul cînd: pct. 6) – instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel; pct. 8) – nu au fost întrunite elementele infracțiunii; pct. 10) – s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale; pct. 16) – norma de drept aplicată în hotărîrea atacată contravine unei hotărîri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție.

Din analiza minuțioasă a deciziei instanței de apel, Colegiul penal constată că temeiurile invocate de recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței unei erori de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție constată că, instanța de apel corect a ajuns la concluzia de a califica acțiunile inculpatei Ursu Tamara din alin. (1) art. 220 și lit. b alin. (2) art. 165 Cod penal.

Criticile recurentului privind erorile de drept comise de instanța de apel, la rejudecarea cauzei, nu pot fi admise din următoarele considerente.

Astfel, recurentul a indicat că, contrar prevederilor art. 389 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de apel și-a motivat soluția de condamnare a inculpatei în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, după o sentință de achitare, exclusiv pe declarațiile date citirii în ședința instanței de apel a martorilor N. Gheorghită și E. Ursu, fapt ce contravine jurisprudenței CEDO și a practicii unitare a Curții Supreme de Justiție.

Conform art. 436 alin. (1) Cod de procedură penală, procedura de rejudecare a cauzei după casarea hotărîrii în recurs se desfășoară conform regulilor generale pentru examinarea ei. Norma dată fixează limitele pe care instanța de apel trebuie să le aibă în vedere și anume: conformitatea cu decizia instanței de recurs în măsura în care situația de fapt rămîne cea avută în vedere la judecarea recursului și respectarea limitelor în care hotărîrea a fost casată.

Dispozițiile legale referitoare la limitele rejudecării în cazul casării hotărîrii de instanța de recurs sunt în concordanță cu principiile generale ale procesului penal,

potrivit căroră, orice persoană are dreptul de a fi judecat în mod echitabil și în termen rezonabil de o instanță independentă și imparțială, instituită prin lege.

Colegiul constată că, rejudecând cauza, instanța de apel a ținut cont de aceste prevederi legale și a emis o hotărâre în conformitate cu regulile generale indicate mai sus.

Mai mult, conform procesului-verbal (f.d. 96, vol. II), partea apărării și inculpata au fost de acord de a examina cauza în absența martorului N. Gheorghită, care conform raportului organelor de poliție la ordonanța de aducere silită, nu a fost posibil de adus în instanța de judecată deoarece ultima și-a schimbat locul de trai. Cît privește declarațiile martorului E. Ursu, ele confirmă declarațiile date de inculpata Ursu Tamara, fapt ce nu pune la îndoială veridicitatea lor.

Mai indică recurentul și faptul că, de către instanța de apel a fost încălcat principiul contradictorialității în procesul penal, prin faptul că i-a fost refuzat audierea părții vătămate N. Titei în prezența inculpatei.

În acest sens, Colegiul penal constată că, potrivit art. 24 alin. (3) Cod de procedură penală, părțile participante la judecarea cauzei au drepturi egale, fiind investite de legea procesuală penală cu posibilități egale pentru susținerea pozițiilor lor. Instanța de judecată pune la bază sentinței numai acele probe la cercetarea căroră părțile au avut acces în egală măsură.

Pe parcursul examinării cauzei în instanța de fond, instanța de apel, partea vătămată a fost audiată în prezența inculpatei, iar ultima a avut posibilitatea de a-i pune întrebări. Faptul că, la rejudecarea cauzei în apel, instanța a audiat partea vătămată în absența inculpatei, iar la acel moment se eschiva de a se prezenta în instanță de judecată, nu încalcă ultimei dreptul la un proces echitabil. Mai mult, declarațiile părții vătămate pe parcursul urmăririi penale și în instanța de judecată au fost aceleași, fără a fi schimbate în defavoarea inculpatei.

Referitor la criticile avocatului precum că, în acțiunile inculpatei nu se întrunesc elementele infracțiunii, Colegiul penal menționează următoarele.

Sub aspectul situației de “neîntrunire a elementelor infracțiunii”, se înțeleg acele cazuri cînd s-a produs condamnarea persoanei, însă acțiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracțiuni, lipsește latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Colegiul penal reține că, instanța de apel, în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungînd la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatei Ursu Tamara în comiterea infracțiunii incriminate lui în baza art. 220 alin. (1), 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, iar pedeapsa i-a fost stabilită în conformitate cu prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal.

Prin urmare, temeiul, la care se face trimitere în recurs, nu este aplicabil în speța examinată din punctul de vedere al prezenței erorii de drept, care ar determina

necesitatea casării hotărârii pronunțate de către instanța de apel în cauza lui Ursu Tamara.

Apărătorul inculpatului mai critică decizia instanței de apel în sensul pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penal, invocând faptul că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În fapt, recurentul nu indică asupra căror motive nu s-a pronunțat instanța de apel, motivându-și în acest sens recursul în linii generale, invocând chestiunile de fapt și de drept pe care instanța urma să le soluționeze.

Totodată, motivele aduse de către autorul recursului, referitor la dezacordul cu aprecierea probelor de către instanța de apel, țin de starea de fapt și nu sunt prevăzute ca temei pentru recurs stipulate în art. 427 Cod de procedură penală.

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție reiterează că, temeiurile la care se referă autorii recursului nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorii de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel, or instanța de apel a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, iar conținutul deciziei corespunde prevederilor art. 414, 417 Cod de procedură penală, astfel, argumentul expus în recurs este neîntemeiat și se respinge, deoarece soluția criticată este una corectă ce rezultă din cumulul de probe prezentate și anexate la materialele cauzei și respectiv cercetate în ordinea prevăzută de lege, dându-li-se aprecierea cuvenită.

Prin urmare, verificând temeinicia cerințelor formulate de recurentă în raport cu materialele cauzei penale, instanța de recurs constată că acestea nu și-au găsit confirmare, iar în asemenea caz, potrivit legii, se impune inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat.

11. În conformitate cu art. 432 alin.(1), alin. (2) pct. 4), 434 Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Vladimir Cazacu în numele inculpatei Ursu Tamara, împotriva sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 27 mai 2011 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 aprilie 2014, în cauza penală în privința lui **Ursu Tamara Gheorghe**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Publicată integral la **21 octombrie 2014.**

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Ion Guzun

Petru Moraru